

„Nyár van, nyár, tikkasztó” Nagygámbfalva főutcáján péntek délután. Fekete ruhás emberek, mint szorgos hangyák jönnek ki a kapukba, és igyekeznek a falu alsó vége felé, Keresztúr irányába.

[Itt megnézheted a képgalériánkat »](#)

Valahogy úgy alakult, hogy a székely ruhás kórustagok egy kapu árnyékában, a világi ünneplő ruhások a szomszéd utcában húzták meg magukat szégyenlősen a nap elől.

Megérkezik lassan a halottas szekér is. A lovak türelmesen várják, hogy könnyű terhüket felvegyék.

Háromnegyed ötkor fordul be a faluba egy magyarországi jelzésű autó. A költő felesége adja át a férje hamvait tartalmazó urnát, hogy feltegyék a díszes gyászszekérre. Az emberek felsorakoznak a gyászkocsi mögött, majd

megszólal a harang,

hogy utolsó előtti útján elkísérje Kányádi Sándort. „Milyen kicsi helyré került” – mondja egy asszony a gyászmenetben, ahol **Tóth Eszter** néni, a költő néhány még életben levő iskolatársának egyike mellett sétálunk.

A templomba érünk, ami már a falubeli gyászolókkal megtelik. Kányádi-György Attila református lelkész mondja az igét, a 23. zsoltárból hallunk részletet.

